

SALMAN RUSHDIE

GECEYARISI
ÇOCUKLARI

1981

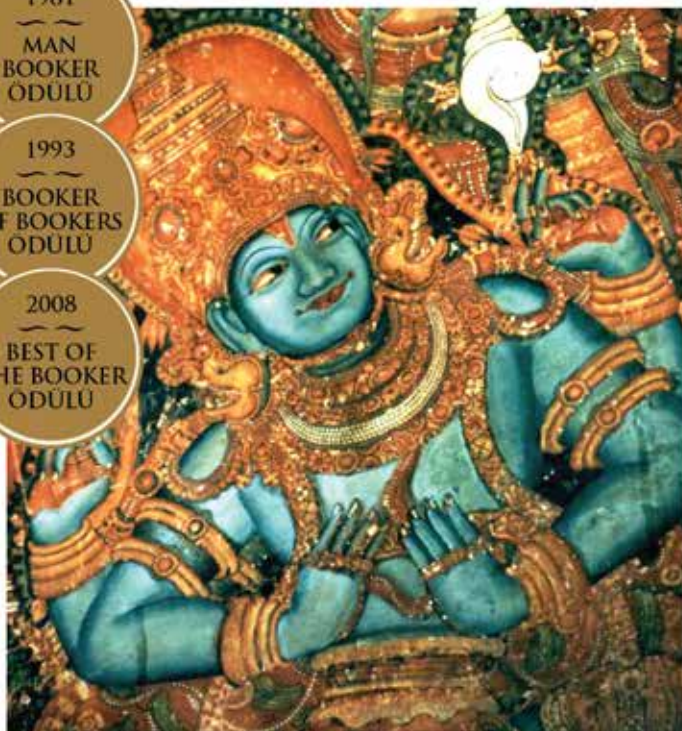
MAN
BOOKER
ODULU

1993

BOOKER
OF BOOKERS
ODULU

2008

BEST OF
THE BOOKER
ODULU

ROMAN

Çeviri: ASLI BİÇEN

❤️
CAN

4.
BASKI

SALMAN RUSHDIE

GECEYARISI
ÇOCUKLARI

Midnight's Children, Salman Rushdie

© 1981, Salman Rushdie

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Metis Yayınları, 2000

Can Yayınları'nda 1. basım: 2012

4. basım: Nisan 2016, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock / Sharath A Haridaasan

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-1526-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750715266

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SALMAN RUSHDIE

GECEYARISI
ÇOCUKLARI

ROMAN

1981 MAN BOOKER ÖDÜLÜ
1993 BOOKER OF BOOKERS ÖDÜLÜ
2008 BEST OF THE BOOKER ÖDÜLÜ

İngilizce aslından çeviren

Aslı Biçen

Salman Rushdie'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Soytarı Şalimar, 2007

Öfke, 2008

Floransa Büyücüsü, 2009

Ayaklarının Altındaki Toprak, 2011

Dođu, Batı, 2011

Utanç, 2013

SALMAN RUSHDIE, on roman, bir kısa öykü derlemesi ve dört edebiyat dışı yapıtın yazarı ve *Mirrorwork* adındaki çağdaş Hint edebiyatı antolojisinin iki editöründen biridir. Yazarın *Geceyarısı Çocukları* adlı romanı 1981’de Booker Ödülü’nü, 1993’te Booker of Bookers ve 2008’de Best of the Booker ödüllerini aldı. *The Moor’s Last Sigh* (Magriplinin Son İç Çekişi), 1995’te Whitbread Ödülü’nü ve 1996’da Avrupa Birliği Aristeion Edebiyat Ödülü’nü kazandı. Salman Rushdie, edebiyata yaptığı katkılardan dolayı 2007 yılında “Şövalye” unvanıyla ödüllendirildi. Ayrıca, İngiltere Kraliyet Edebiyat Derneği üyesidir ve Fransa Kültür Bakanlığı tarafından verilen *Commandeur des Arts et des Lettres* unvanına da sahiptir.

ASLI BİÇEN, 1970’te Bursa’da doğdu. İlk ve orta eğitimini bu şehirde tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çeviri yapmaya öğrencilik yıllarında başladı. 1990’dan beri sürdürdüğü meslek hayatında kırk küsur kitap çevirdi. Faulkner’ın *Abşalom Abşalom!*, Dickens’in *Müşterek Dostumuz* ve *Kasvetli Ev*, Rushdie’nin *Utancı*, Kennedy’nin *Cennet*, Fuentes’in *Doğmamış Kristof*, Djuna Barnes’in *Geceyi Anlat Bana*, Fowles’un *Fransız Teğmenin Kadını* gibi eserlerini Türkçeye kazandırdı. Çevirmenlerin maruz kaldığı haksızlıklara karşı mücadele veren Kitap Çevirmenleri Meslek Birliği’nin kurucularındandır. Çevirilerinin yanı sıra şu âna kadar yayımlanmış üç romanı vardır: *Elime Tutun*, *İnceldiği Yerden* ve *Tehdit Mektupları*.

Bütün beklentilerimizin aksine,
öğleden sonra doğan
Zafer Rushdie'ye

İçindekiler

BİRİNCİ KİTAP

Delik çarşaf	15
Mercurochrome	38
Hokka-vurmaca	59
Halının altında	81
Kamuya duyuru	101
Çok başlı canavarlar	123
Methwold	143
Tık tak	166

İKİNCİ KİTAP

Balıkçının işaretparmağı	189
Yılanlar ve merdivenler	213
Çamaşır sandığında kaza	233
Hindistan Radyosu	257
Bombay'da aşk	278
Onuncu doğum günüm	298
Pioneer Café'de	319
Alfa ve Omega	341
Kolynos Kid	363

Komutan Sabarmati'nin sopası	385
İfşaat	408
Biberliklerin manevraları	431
Tahliye ve çöl	450
Şarkıcı Cemile	469
Salim nasıl paklandı	498

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Buddha	527
Sundarbans'da	549
Sam ve Kaplan	569
Caminin gölgesi	585
Bir düğün	616
Geceyarısı	641
Abrakadabra	672

Birinci kitap

Delik çarşaf

Ben Bombay'da doğdum... evvel zaman içinde. Yok, bu yetmez, tarihi söylemeden olmaz; 15 Ağustos 1947' de Doktor Narlikar Doğumevi'nde dünyaya geldim. Ya saati? Saat de önemli. İyi öyleyse: geceleyin. Yok yok, biraz daha ayrıntılı... Aslına bakılırsa saat tam geceyarısını vurduğunda. Ben dünyaya gelirken akreple yelkovan saygıyla tokalaştılar. Söyleyiver gitsin, söyle hadi; tam Hindistan'ın bağımsızlığına kavuştuğu anda yuvarlandım dünyaya. Herkes nefesini tutmuştu. Pencerenin dışında havai fişekler ve kalabalıklar vardı. Bir-iki saniye sonra babam ayak başparmağını kırdı ama onun başına gelen kaza, karanlığa boğulmuş o anda benim payıma düşenin yanında hiç kalırdı; çünkü o vurdumduymaz kutlama saatlerinin esrarlı zorbalıkları yüzünden ben garip bir biçimde tarihe kelepçelenmişim, kaderim kopmazcasına ülkemin kaderine zincirlenmişti. Bunu takip eden otuz yıl boyunca da o kaderden hiç kurtulamadım. Kâhinler hakkımda kehanetler savurmuş, gazeteler dünyaya gelişimi kutlamış, politikacılar sahiciliğimi onaylamışlardı. Bu konuda bana söyleyecek söz kalmamıştı, ben Salim Sina ya da daha sonra anılacağım adlarla Sümüklü, Lekesurat, Keltoş, Keskinburun, Buddha, hatta Ay Parçası, kaderle son derece sıkı fıkı olmuştum – en iyi

koşullarda bile tehlikeli bir ilişkiydi bu. Üstelik daha kendi burnumu bile silmekten acizdim.

Ama şimdi (benim için artık bir faydası kalmayan) zaman tükenmek üzere. Yakında otuz bir yaşında olacağım. Belki. Eğer ufalanan, fazlaca hırpalanmış gövdem izin verirse. Ama ne hayatımı kurtarmaktan yana umudum var ne de bin bir gecem olduğuna güvenebilirim. Niyetim bir anlam –evet anlam– ifade etmekse hızlı çalışmalıyım, Şehrazat’tan bile daha hızlı. İtiraf ediyorum: Her şeyden çok anlam yokluğundan korkuyorum.

Anlatacak öyle çok hikâye var ki, bir sürü, birbirine geçmiş hayatlar olaylar mucizeler yerler rivayetler bolluğu, olanaksızla olağanın son derece yoğun bir karışımı! Ben bir hayat yutucusuyum ve beni tanımak için, bir tek beni tanımak için sizin de bütün hepsini yutmanız lazımsınız. Tüketilmiş kalabalıklar içimde itişip kakışıyor; ortasına hemen hemen yirmi santim çapında dairemsi bir delik açılmış büyük beyaz bir çarşafın anısıyla, tılsımım, açıl-susam-açılım olan o delikli, yarılmış çarşafın hayalini sarılarak, otuz iki küsur yıl önce başlamış olan hayatımı yeniden, gerçekten başladığı yerden başlayarak, saatle lanetli, suçla lekeli doğumum kadar aşikâr ve *mevcut* kılmak üzere yeniden inşa etme işine girişmeliyim.

(Tesadüf eseri çarşaf da lekeliydi, üzerinde üç damla eski, solgun kırmızılık vardı. Kuran’ın dediği gibi: *Oku, ismiyle o Rabb’inin ki yarattı, insanı bir alaktan.*)

1915 baharının başlarında bir Keşmir sabahı dedem Adem Aziz namaz kılmaya çalışırken burnunu kırağıdan sertleşmiş bir toprak çıkıntısına çarptı. Sol burun deliğinden çıkan üç damla kan sabah ayazında ânında sertleşip seccadenin üzerine dökülerek gözlerinin önünde yakuta dönüştü. Kafasını tekrar dikleştirecek kadar doğrulduğunda gözlerine dolan yağların da donduğunu fark

etti ve kibirle gözlerindeki elmasları silerken bir daha ne bir insan ne de bir tanrı için yeri öpmemeye karar verdi. Ama bu karar içinde bir delik, derinlerdeki bir bölmede bir boşluk yarattı ve onu kadınlarla tarihe karşı savunmasız bıraktı. Henüz tamamlamış olduğu tıp eğitimine rağmen bunu fark etmeden ayağa kalktı, seccadeyi kalın bir puro gibi sardı ve sağ koltuğunun altına alarak berak, elmassız gözlerle vadiyi taradı.

Dünya tekrar yenilenmişti. Vadi buzdan kabuğunda kış boyunca geliştikten sonra gagasıyla kabuğu kırıp sarı ve ıslak ortaya çıkmıştı. Otlar yeraltında yeşermeyi bekliyordu; dağlar sıcak mevsimi geçirmek için yazlıklarına çekiliyorlardı. (Kışın, vadi soğuktan büzülürken dağlar da vadiye yaklaşarak gölün üzerinde şehri yutmaya hazırlanan öfkeli dişler gibi yansıyorlardı.)

O zamanlar radyo vericisi henüz inşa edilmemişti; haki bir tepe üzerinde küçük bir kabarcığa benzeyen Sankaraçarya Tapınağı hâlâ Srinagar sokaklarını ve gölünü hükmü altında tutuyordu. O zamanlar gölün kenarında ordu karargâhı yoktu, kamuflajlı kamyon ve ciplerden oluşan uçsuz bucaksız yılanlar dar dağ yollarını tıkamıyordu, Baramulla ve Gulmarg'ın ötesinde dağ tepelerine askerler saklanmıyordu. O zamanlar köprülerin fotoğraflarını çeken gezginler casus sayılıp vurulmuyordu, her bahar yenilenmesine rağmen vadi, göldeki İngiliz yüzer evleri dışında Moğol İmparatorluğu'ndan bu yana neredeyse hiç değişmeden kalmıştı; ama dedemin gözleri –geri kalan her yeri gibi yirmi beş yaşındaydı– her şeyi daha farklı görüyordu... ve burnu karıncalanmaya başlamıştı.

Dedemin bakış açısındaki değişikliğin sırrı şuydu: Evinden uzakta beş yıl, beş bahar geçirmişti. (Seccadenin rastgele bir kıvrımı altına saklanmış küçük tümsek hayati önemde olsa da neticede topu topu bir hızlandırıcıydı.) Şimdi geri dönmüş, başka diyarlar görmüş biri-

nin gözleriyle bakıyordu etrafa. Dev dişlerle çevrelenmiş vadinin güzelliği yerine darlığını, ufkunun yakınlığını fark ediyordu; evinde olduğu halde kendini böylesi kısıtılmış hissettiği için de üzgündü. Aynı zamanda bu eski yerin –anlaşılmaz bir biçimde– onun eğitilmiş, stetoskoplu dönüşünden pek de hoşlanmadığını hissediyordu. Kış buzunun altındayken soğuk bir aldırma vardı ama artık hiç şüphe kalmamıştı; Almanya’da geçirdiği seneler onu düşman bir çevreye geri döndürmüştü. Çok seneler sonra, içindeki delik nefretle tıkandığında ve kendini tepedeki tapınağın kara taş tanrısına kurban etmek için geri döndüğünde, cennette geçirdiği çocukluk baharlarını; seyahat, tümsekler ve askerî kamyonlar her şeyi berbat etmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışacaktı.

Eline seccadeyi eldiven etmiş vadi burnuna yumruk attığı sabah, anlamsızca hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bu yüzden sabahın dördünde, ayazda kalkmış abdestini almış, giyinmiş ve babasının astragan şapkasını başına geçirmişti; sonra rulo yapılmış seccadeyi eski, karanlık evlerinin göl kenarındaki küçük bahçesine taşımış ve onu beklemekte olan tümseğin üzerine sermişti. Ayaklarının altındaki toprak yanıtıcı bir biçimde yumuşakmış gibi geliyor ve onu aynı anda hem kararsızlığa hem de tedbirsizliğe sevk ediyordu. “Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla...” – elleri bir kitapmışçasına önünde kavuşmuş halde söylediği mukaddime onu bir ölçüde rahatlatırken, daha büyük bir ölçüde tedirgin ediyordu – “... Hamd, o âlemlerin Rabbi...” – ama şimdi zihnini Heidelberg işgal etmişti; işte kısa bir süreliğine onun Ingrid’i olan Ingrid, Mekke’ye dönük mırıltısına surat ediyordu; işte anarşist arkadaşları Oskar, Ilse Lubin, ideoloji düşmanlıklarıyla onun namazını tiye alıyorlardı – “O din gününün mâlikidir...” –

Heidelberg’de tıp ve politikanın yanı sıra Hindistan’ın da –radyum gibi– Avrupalılar tarafından “keşfedildiğini” öğrenmişti; Oskar bile Vasco da Gama’ya hayranlık duyuyordu, işte Adem Aziz’i arkadaşlarından ayıran da buydu, kendisinin bir bakıma onların atalarının icadı olduğuna inanmaları – “Sadece sana ederiz kulluğu, sade senden dileriz yardımı...” – bu yüzden buradaydı, kafasının içinde onların varlığını taşıdığı halde, üzerinde yaratıkları etkiyi umursamayan ama bir yandan da bilmesi gereken her şeyi, mesela teslimiyeti bilen eski benliğiyle buluşmaya çalışıyordu, şu anda yaptığı şeyi bilen benliğiyle, eski anıların kılavuzluğunda elleri yukarı kalktı, başparmaklarını kulaklarına bastırdı, parmakları açıldı, dizlerinin üstüne çöktü – “Hidâyet eyle bizi doğru yola; o kendilerine nimet verdiğin mesûdların yoluna ilet...” – Ama işe yaramıyordu, tuhaf bir biçimde orta yerde kalmıştı, inançla inançsızlık arasına sıkışmıştı, ne de olsa bir pandomimdi bu yaptığı – “ne o gazap okunanların, ne de sapkınların.” Dedem alnını yere eğdi. Öne eğildi ve seccade kaplı yer ona doğru kabardı. Tümseğin vakti gelmişti. Hem Ilse-Oskar-Ingrid-Heidelberg’in hem de vadi-ve-Tanrı’nın tekdirleri aynı anda onu burnunun ucundan vurdu. Üç damla düştü. Yakutlar ve elmaslar. Dedem dimdik doğrularak bir karara vardı. Ayağa kalktı. Puroyu sardı. Göle baktı. Varlığına tamamen inanmazlık da edemediği bir Tanrı’ya tapınamadığından, o orta yere saplanıp kaldı. Kalıcı bir değişiklik: bir delik.

Genç, yeni mezun Doktor Adem Aziz değişim esin-tilerini içine çekerek bahar gölüne karşı durdu; daha nice değişikliğe (son derece dik olan) sırtını çevirmişti. O yurtdışındayken babasına inme inmişti ve annesi bunu ondan gizlemişti. Annesinin sesi metanetle fısıldıyordu: “...Çünkü senin tahsilin daha önemliydi oğlum.” Bütün hayatını tesettürlü, eve kapalı geçirmiş olan o anne birden-

bire kendinde büyük bir güç bulmuş ve dışarı çıkıp küçük kıymetli taş (turkuvaz, yakut, elmas) işini yürütmeye başlamıştı; Adem'i tıp fakültesinde okutan da bir bursun yanı sıra bu işti; geri döndüğünde hiç değişmez gibi görünen aile düzeninin tepetlak olduğunu görmüştü, annesi dışarı çalışmaya gidiyor, babası ise inmenin beyninin üzerine örttüğü peçenin ardına gizlenmiş oturuyordu... Tahta bir sandalyede, karanlık bir odada oturmuş kuş sesleri çıkarıyordu. Otuz değişik kuş türü onu ziyaret edip kepenkli camının pervazına tünüyor, havadan sudan sohbet ediyorlardı. Bayağı mutlu görünüyordu.

(... Şimdiden tekrarların başladığını görebiliyorum; çünkü anneannem de bulmamış mıydı öyle devasa... İnme de tek değildi... Bakır Maymun'un da kuşları vardı... Lanet daha en baştan kendini gösteriyor ama biz kokusunu alamıyoruz!)

Göl artık buz tutmuş değildi. Her zamanki gibi çabucak eriyivermişti buzlar; küçük kayıkların, *şikara*'ların¹ birçoğu uykuda yakalanmıştı ki bu da normaldi. Ama o miskinler karada, sahiplerinin yanında huzurlu bir horultuyla uyurken teknelerin en eskisi bütün yaşlılar gibi erkenden kalkmıştı ve bu yüzden de buzları çözülmüş gölde süzülen ilk tekneydi. Tai'nin *şikara*'sı... bu da âdettendi.

Bakın teknesinin kışında tünemiş yaşlı Kayıkçı Tai sisli suyun üzerinde nasıl da hız tutturmuş! Sarı bir sopanın ucundaki tahta bir kalbe benzeyen küreği yosunların arasından nasıl sıçrayarak ilerliyor! Ayakta kürek çektiği için buralarda onu çok tuhaf bulurlar... Gerçi bu tuhaflığın başka nedenleri de vardır. Doktor Aziz'i acil bir vakaya çağırmaya gelen Tai tarihi harekete geçirmek

1. Keşmir gondolu. (Y.N.)

üzere... Bu sırada gözleri sulara dalmış Adem, Tai'nin ona yıllar önce öğrettiği şeyi hatırlıyor: "Buz hep beklemededir, Âdem Baba, suyun teninin hemen altında." Adem'in gözleri masmavi, dağlar üzerindeki göğün çarpıcı mavisi ki bu mavi Keşmirli erkeklerin gözlerine düşmeye teşnedir; onlar nasıl bakılacağını unutmamışlardır. Onlar görür –işte! bir hayaletin iskeleti gibi, Dal Gölü'nün yüzeyinin hemen altında!– o narin dantel, renksiz hatların geçişmesinin yarattığı o karmaşık ağ, geleceğin beklemekte olan soğuk damarları. Pek çok şeyi bulanıran Almanya Adem'in görme yeteneğini elinden alamamıştı. Tai'nin bağıışı. Başını kaldırıyor ve Tai'nin yaklaşmakta olan teknesinin ardındaki V şeklini görüyor, elini sallıyor. Tai'nin de kolu kalkıyor – ama o bir emir veriyor. "Bekle!" Dedem bekliyor; hayatının son huzurlu ânını, bu bulanık lanetli huzuru yaşadığı şu fasıladan istifade onu biraz tarif etsem iyi olacak.

Çirkinlerin, çarpıcı bir çekiciliği olanlara duyduğu doğal haseti sesime bulaştırmadan belirtmeliyim ki Doktor Aziz uzun boylu bir adamdı. Baba evinin duvarına sırtını yapıştırdığında yirmi beş tuğla boyundaydı (her yaş için bir tuğla), başka bir deyişle bir doksan küsur. Aynı zamanda güçlü bir adamdı da. Sakalı gür ve kıızıldı – bu sakal annesini endişelendiriyordu çünkü kadın sadece Mekke'ye gitmiş hacıların kızıl sakal bırakabileceğini söylüyordu. Ama saçları daha koyuydu. Gök gözlerini zaten biliyorsunuz. "Yüzünü yaratırlarken renkler çığrından çıkmış," demişti Ingrid ona. Ama dedemin anatomisinin merkezî özelliği ne rengi, ne boyu, ne kuvveti ne de sırtının dikliğiydi. Suyu yansıyan yüzünün ortasında çılgın bir muz gibi dalgalanan... Tai'yi bekleyen Adem Aziz dalgalanan burnunu seyrediyor. Onunki kadar dramatik olmayan bir yüzde hemen göze çarpardı; onda bile ilk görülen ve en çok hatırlanan organdı. "Bir

Cyrano-burun,” demişti Ilse Lubin, Oskar da eklemişti: “Fil hortumu.” Ingrid, “O burunla nehir bile aşılabilir,” diye ilan etmişti (köprüsü genişti).

Dedemin burnu: burun delikleri iki yana açık, dansçılar gibi biçimli. Ortalarından burnun zafer takı yükseliyor, önce yukarı ve yanlara doğru genişleyerek, sonra alçalıp daralarak üstdudağının üzerine eğiliyor, ucunda muhteşem, şimdi hafif kızarmış bir uzantı. Tümseğe kolayca çarpılacak bir burun. Bu arada bu muazzam organa minnettarlığımı da eklemek isterim –o olmasaydı benim annemin gerçek evladı, dedemin gerçek torunu olduğuma kim inanırdı?– Bu heybetli alet doğuştan bazı haklar kazandıracaktı bana. Doktor Aziz’in burnu –sadece fil kafalı Tanrı Ganeşa’nın burnu onunla boy ölçüşebilir– onun ata olma hakkını itiraz kabul etmeyecek şekilde tescil ediyordu. Bunu da ona Tai öğretmişti. Genç Adem daha yeniyetmeyken hırpani kayıkçı ona şöyle demişti: “Bu burunla bir hanedan kurulur prensim. Kimin varisi oldukları kuşku götürmez. Moğol İmparatorları böyle bir burun için sağ kollarını feda ederlerdi. Bu burnun içinde ne hanedanlar bekliyor,” –bu noktada Tai kabalaşmıştı– “sümük gibi.”

Burun Adem Aziz’in yüzünde pederşahi bir hava kazanıyordu. Annemde soylu ve çileli görünüyordu; Emerald teyzemde biraz ukala, Aliye teyzemde entelektüel duruyordu; Hanif dayımda başarısız dehayı temsil ediyordu; Mustafa dayım onu ikinci sınıf bir sezinleme organı olarak kullanıyordu; Bakır Maymun ondan tamamıyla kurtulmuştu; ama bende – bende bambaşka bir şeydi. Ama bütün sırlarımı bir kerede açık etmemeliyim.

(Tai yakınlaşıyor. Burnun gücünü açıklayan Tai, şimdi dedemi geleceğe fırlatacak mesajı getirmek üzere seher gölünde şikara’sının küreğini çekiyor...)

Tai’nin genç olduğu zamanları kimse hatırlamaz.

Salman Rushdie, bugüne kadar pek çok ödüle layık görülen, ülkesinin gerçeğinden beslenerek evrensel açılan eserleriyle çağdaş edebiyatın en önemli temsilcilerinden biri.

Anlatacak öyle çok hikâye var ki, bir sürü, birbirine geçmiş bir hayatlar olaylar mucizeler yerler rivayetler bolluğu, olanaksızla olağanın son derece yoğun bir karışımı! Ben bir hayat yutucusuyum ve beni tanımak için, bir tek beni tanımak için sizin de bütün hepsini yutmanız lazım.

15 Ağustos 1947, geceyarısı saat on ikide, Hindistan'ın bağımsızlığının ilan edildiği anda dünyaya gelen Salim Sina, basında ilgi odağı olup Başbakan Nehru tarafından kutlanır. Ancak bu tesadüf, kahramanımız için beklenmedik sonuçlar doğuracaktır. Zira kendisi gibi aynı saat doğmuş bin çocukla telepati kurmak ve tehlikeleri koku alma duyusuyla sezme yetenekleri bahşedilmiştir kendisine. Bu yolla içinden çıkılmaz bir biçimde ülkesinin tarihine bağlanan Salim, zaman içinde yol aldıkça modern Hindistan'ın zaferlerine, felaketlerine, trajedilerine ve büyük çelişkilerine ayna olur.

Kadim mitlerin günümüz anlatılarıyla, masalların tarihle birlikte dokunduğu, zengin, eğlenceli ama trajik; aynı anda hem gerçekçi hem de fantastik bir başyapıt, Geceyarısı Çocukları... XX. yüzyılın en iyi 100 romanından biri...

